

INGA LINDSTRÖM

ESKÜVŐ HARDINGSHOLMBAN

INGA
LINDSTRÖM

ESKÜVŐ
HARDINGSHOLMBAN

KOSSUTH KIADÓ

A KIADÁS ALAPJA

Inga Lindström: *Hochzeit in Hardingsholm*

First published in 2013 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

FORDÍTOTTA

Laszkács Ágnes

SZERKESZTETTE

Winter Angéla

BORÍTÓTERV

Szabó Lívía

ISBN 978-963-544-367-3

Minden jog fenntartva

© Bastei Lübbe AG, Köln 2013

© Kossuth Kiadó 2021

© Hungarian translation Laszkács Ágnes 2021

Borítóképek és illusztráció © 123RF

Az ilyen nyári éjszakákon, mint ez, Svédországban sosem volt egészen sötét.

Egy férfi lopakodott a bozótton át, jobb kezében benzineskanna, és csak lassan haladt előre. Vékony ágak csapódtak az arcába, tövisek szaggatták a nadrágszárát. Mégsem érzett megkönnyebbülést, amikor verítékezve és lihegve végre elérte a célját: az építkezést.

Megállt, alig kapott levegőt. Furdalta a lelkiismeret. Még vissza tudna fordulni, és meggondolhatná magát... Már majdnem úgy döntött, hogy visszautasítja a megbízatást, amikor ismét eszébe jutott a pénz, amelyet előre megkapott. A pénz, amelyre sürgősen szüksége volt neki és Ulrikának, akivel teljesen új életet akart kezdeni.

A férfi erősen összeszorította a száját, és becsukta a szemét. Igen, megérdemelte ezt az új életet. Valahol máshol, ahol nem kell többé ilyen keményen dolgoznia, egy nővel az oldalán, aki egy kis fényűzésre vágyott. Joggal, vélte a férfi.

Még mindig nem tudta felfogni, hogy egy olyan nő, mint Ulrika, egyáltalán ráemelte a szemét. Sőt mi több, együtt akart vele élni.

– Ulrikáért! Ulrikáért! Ulrikáért! – mormolta a szavakat maga elé, mint egy mantrát, miközben keresztülvágott az üres területen, amely a nagy faépület felé vezetett, ahová rövidesen beköltöznek a lakók. A ház még nem volt teljesen kész, de a gépek és az építőanyag készletben álltak az utolsó munkálatokhoz, és mintha szemrehányóan néztek volna rá a félhomályon át. Felgyorsította lépteit. Csakugyan nagy kockázatot vállalt, de rajta kívül ki időzne itt kinn az éjszaka közepén?

Alig ocsúdott fel a gondolataiból, mikor halk reccsenést hallott. A háta mögül jött? Vagy szemből?

Megtorpant, érezte a szívének kalapálását, és rémülten figyelt a sötétben.

Aztán nem hallatszódott több zaj. A szívverése lassan megnyugodott, de a férfi továbbra is feszült maradt.

Számára nem volt visszaút. Kinyitotta hát a benzineskanonát, miközben visszatartotta a lélegzetét.

Milyen közel volt az ég!

Hellen ordítani tudott volna a boldogságtól. Nagyon régen repült ilyen gondtalanul és szabadon, mint a madár! Közvetlenül érzett minden termiket és minden leáramlást, és a kis gépben valósággal egybeolvadt a körülötte lévő természettel.

A tökéletes repülés. Felette az ég, alatta zöld erdők, kis települések, magányos tanyák és hébe-hóba tavacskák kéken csillogó vize. És azután a tenger. Úgy tűnt, a Balti-tenger sziklaszigetei a végtelenbe vesznek, és a zöld foltok úgy pettyezték be, akár a smaragdok a csillámló felszínt.

Hellen két okból is hálás volt a barátnőjének. Egyrészt, mert Lara rögtön átengedte neki a kis hidroplán kormányát, másrészt, mert Lara most némán ült mellette, és hagyta, hogy a számtalan kisebb-nagyobb sziget fölött élvezhesse ennek a repülésnek a tiszta örömét. Persze azt is tudta, hogy a barátnőjének nem volt kedve csevegni. Szomorú arca sokat elárult. Hellen könnyedén megérintette Lara kezét, aki erre elmosolyodott.

– Jól vagyok már – mondta csendesen, de a hangjában el nem sírt könnyek rezdültek.

Lara ragaszkodott hozzá, hogy Nyköpingben vegye fel Hellen – ott volt látogatóban a szüleinél, akikkel az utóbbi években csak ritkán találkozott. A forgalmipilóta-képzése alig engedett időt másra, mindemellett még Torsten is ott volt.

Hellen önkéntelenül mosolygott, amikor a barátjára gondolt. Két éve laktak együtt egy stockholmi lakásban, amely azonban a távollétében most többnyire üresen állt. Torsten jelenleg a Stockholm–Toronto-vonalon repült állandóan, minden alkalommal kétnapos kanadai ott-tartózkodással. Tehát éppolyan életet élt, amilyenről a képzés befejezése után ő is álmodott. Most azonban, ahogy Lara egyik kis gépét vezette, komolyan eltűnődött azon, vajon nem kell-e sokkal inkább a barátnőjét irigyelnie, mint a barátját. *Az ember mindig azt akarja, ami épp nincs meg neki* – gondolta szórakozottan, majd széles ívű kanyart vett, és végül ereszkedni kezdett Norrtälje felett.

Lara háza magányosan állt közvetlenül a Norrtäljei-ken-öböl partján. Itt szálltak vízre vállalkozásának repülőgépei a fjordon, közvetlenül a piros ház előtt, amelyben lakott, és egyben cégének a székhelye is volt, alig néhány méternyire a stégtől.

– Annyira hálás vagyok neked, Hellen – sóhajtotta Lara, ahogy Hellen a vízre szálláshoz készülődött. – Az utolsó pillanatban mentettél meg. Ha nem ugrasz be pilótának ezen a nyáron, akkor szögre akaszthatnám a repülőszolgálatomat.

Hellen csendesen felnevetett.

– Mindig is volt drámai érzéked. Egész biztos vagyok benne, hogy van elég pilóta a világon, aki szívesen repülne nálad.

– Igen, de nem áll rendelkezésre ilyen hamar. És egyikükre sem bízom rá gondolkodás nélkül a gépeimet úgy, mint rád. Te voltál a legjobb repülőnövendémem.

Hellen örült a bóknak, és most be is bizonyította tudását újra, ahogy a hidroplánt a vízre helyezte. A gép kissé meg-rándult, majd a talp alól felfröccsent a víz. Hellen engedte a repülőt lassan a stégig siklani, közvetlenül a másik gép mellé, amelyet Lara a vállalkozásában használt.

Lara után Hellen is kiszállt a repülőgépből, és a talpon egyensúlyozott. Ez egyáltalán nem volt olyan egyszerű a nehéz bőrrönddel a kezében. *Majdnem olyan ez, mint egy kaland* – gondolta Hellen szórakozottan, mielőtt a stégre merészkedett volna.

– Isten hozott! Örülök, hogy itt vagy – mondta nevetve Lara.

– Köszönöm – válaszolta Hellen a stég közepén állva, miközben körülnézett, és mélyet lélegzett.

A parti ház, a fjord átlátszó vize, amelyben visszatükröződött az ég kékje, az ápolt kert a göcsös, vén gyümölcsfákkal. Hellen érezte, ahogy mélységes elégedettség járja át. Régebben, nem sokkal a diákévei után, itt élt néhány hónapig. Kicsit olyan érzése volt most, mintha hazajönné.

– Először főzök egy kávét magunknak, azután megírjuk a repülési naplót – mondta Lara.

– Egy kávé nagyszerű lenne! – biccentett Hellen, és tekintete még egyszer a csillogó vízre tévedt, majd felsóhajtott. – Annyira élvezetes ezekkel a gépekkel repülni. Olyan lesz ez nekem, mint egy vakáció.

Szemével egy kis motorcsónakot követett, amely gyorsan közelített, és most lelassult kicsit a sebessége. A tekintete találkozott a jármű vezetőjével, és Hellen egy pillanatra úgy érezte, megállt a világ. Megigézve bámulta ezt a férfit, aki idegen volt a számára, ugyanakkor valami módon ismerős is, amit nem tudott magának megmagyarázni.

Képtelen volt a szemét levenni a férfiről, aki szintén nem engedte el a pillantását, s amikor a csónak könnyedén elfordult, az az idegen még mindig nézte őt. A tér és az idő hirtelen nem számított többé. Csak a férfi létezett... és ő...

– Hellen!

Lara hangja úgy hatolt a fülébe, mintha vattán szűrődne át, de anélkül, hogy a tudatáig eljutott volna.

Lara, aki már úton volt a ház felé, visszanézett.

– Történt valami? – kérdezte a barátnőjét.

Hellen erővel a partra vonta tekintetét, és lassan megfordult.

– Minden rendben van. Jövök.

Szent ég, mi volt ez? Ilyet még soha nem tapasztalt.

Zavartan kereste a magyarázatot. Vajon az új élmények hatása az oka, amit most érzett? Vagy az utóbbi hetek feszültsége és a nehéz tananyag? Alapjában véve azt gondolta, hogy a szüleinél töltött napokban kipihente magát, de nyilvánvalóan nem így történt. Máskülönben miért billentené ki így az egyensúlyából egy vadidegen látványa?

Hellen még egyszer a csónak irányába pillantott, ami időközben már egy kicsit eltávolodott, de még elég közel volt ahhoz, hogy észrevegye, ahogy a vezető is felé fordítja a fejét és ránéz. Sőt a mosolyt is látta a férfi arcán. Hellen pedig visszamosolygott rá.

– *Mi volt ez?* – kérdezte magától Erik, miközben nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy még egyszer hátra ne forduljon. Csodálkozva tapasztalta, hogy mekkora örömet érez attól, hogy a nő utánanéz.

Ez egyszerűen képtelenség! Értetlenül rázta a fejét. Mégsem szabad, hogy egy idegen nő pusztá látványa ennyire kibillentse az egyensúlyából. És épp az esküvője előtti napon!

Aztán eszébe ötlött egy gondolat, amire önkéntelenül elmosolyodott. Valamiféle kapuzárási pánik kerítette hatalmába röviddel az esküvő előtt, és öntudatlan félelem hajtotta, hogy le ne maradjon valamiről...?

Nem. Az ilyesmi egyáltalán nem volt jellemző rá. És mellesleg boldog volt Linn-nel. Mindig jól érezte magát vele, sok mindent átéltek együtt, kölcsönösen támogatták egymást a bajban, és ezen keresztül teljesen egymásra találtak. Az esküvő pedig megkoronázása és abszolút logikus lezárása egy hosszú folyamatnak. Egy olyan nő látványa, akit nem is ismert, egész biztosan nem rombolhatta le a boldogságát.

Megpróbált más dolgokra koncentrálni. Ma van a vendégköszöntő parti, holnap az esküvő. Mégsem tudta kiverni a fejéből az ismeretlen nőt. Szüntelenül megjelent szóke hajjal keretezett arca és titokzatos szeme, amely megigézte.

Ki volt ez a nő? Lara utasa? Az egyik barátjánője?

A munkájára terelte gondolatait, arra a nagy projektre, amelyet irányított. Egy egész lakóparkot épített egy közvetlenül a fjordon kialakított, új telekre. Ez volt az eddigi legnagyobb megrendelése, és Erik nagyon büszke volt rá, mivel valószínűleg ez lesz majd a legnagyobb sikere is. A magas árak ellenére a vásárlók sorban álltak, hogy valamelyik faházat megszerezzék, amelynek építéséhez a cége kizárólag természetes és fenntartható építőanyagot használt.

Az apja messze megelőzte korát, mert már sok évvel ezelőtt, amikor a környezetvédelem még nem volt felkapott téma, főként az ökológiai építőanyagokra összpontosította figyelmét, és ezzel megalapozta építőipari cége kiváló hírnevét, amelyet máig megőrzött.

Erik igyekezett a céget apja szellemében irányítani tovább, de gyakran kívánta, hogy bárcsak Lars ne hagyta volna egyedül rá a felelősséget. Végül is a testvérével egyenlő részben örökölték a céget a szüleik szörnyű autóbalesete után.

Amikor az öccsére gondolt, rendszerint haraggal vegyes keserűség töltötte el. Szomorú volt amiatt, hogy a testvérét is elveszítette, még ha az életben volt is. Erik ebben őszintén reménykedett, de már hosszú ideje nem hallott Larsról, és csak annyit tudott, hogy gyakran keveredett veszélyes helyzetekbe.

A szomorúságnál azonban erősebb volt benne a harag. Erik úgy érezte, hogy legfőképpen a céget illetően hagyta

cserben Lars. Gyakran kellett döntéseket hoznia, amelyekben szívesen kért volna tanácsot az öccsétől. De Lars nem volt ott, és Erik nem bízott abban, hogy a testvérét valaha érdekelni fogják még a cég ügyei.

A fejében kavargtak a gondolatok, miközben a csónakot a cég kikötőjéhez kormányozta.

Az apja Norrtälje külterületén, közvetlenül a vízpartra telepítette a vállalkozást. Erik magában többször hálát adott neki ezért a bölcs döntésért, mert e miatt az elhelyezkedés miatt számos nyersanyagot tudott hajóval odaszállítani, és az építkezéseket, amelyek a fjordon vagy távolabb, kinn valamelyik szigeten voltak, a saját csónakjával közvetlenül el tudta érni. Néha pedig Lara repítette oda.

Lara légifutár-szolgálatát csak néhány kilométerre volt. Nyomban megjelent újra az ismeretlen nő arca a lelki szemei előtt, és felébresztette benne azt az izgató, különös érzést és a gondolatot, hogy érzelmileg tiltott terepre tévedt.

Erik örült, hogy most beért a kikötőbe. Ahogy kikötötte a csónakot, látta, hogy Nils, az egyik ügyfele kiszáll a kocsiból. Nils Erik egyik régi osztálytársát vette feleségül, és nemrégiben gyermekük született.

– Szia, Erik!

– Szia, Nils! – üdvözölte Erik. – Jó, hogy itt vagy, épp az építkezésről jövök. Tökéletesen a terv szerint haladunk, és most úgy néz ki, hogy a következő hónapban beköltözhetnek.

– Remek, az embereid csakugyan jól dolgoznak. De még egy dolgot akartam tőled kérni – lengetett egy papírtekercset a kezében.

– Ó, nálad van a tervrajz is. Mi hát a baj?

– Minden rendben van – válaszolta Nils mosolyogva. – Nagyon elégedett vagyok. Csak azt akartam kérdezni,

hogy be lehetne-e építeni az erkélyt ide a nappaliba. – Szétbontotta a tervet, a parton az egyik farakásra helyezte, majd ujjával a rajzra mutatott. Erik fölé hajolt, és erősen gondolkodott.

– Igen, megoldható – mondta végül Erik.

Nils láthatólag megkönnyebbült.

– Ráértél volna ezzel a változtatási kéréssel, kár volt csak ezért idejönnöd – mondta Erik mosolyogva. – Azonnal felhívom az építésvezetőt, és értesítem a változásról.

Ebben a pillanatban megszólalt a mobiltelefonja. Linn neve jelent meg a kijelzőn. Jóleső érzés járta át. Linn megnyugtatóan ismerős volt a számára. Ő volt az az ember, akire mindig számíthatott, és aki semmilyen meglepetést nem okozott neki, pláne nem kellemetlent.

– Erik, ez borzasztó – hallotta Linn izgatott hangját a telefonban, amint fogadta a hívást.

– Mi történt? – Erik ösztönösen elmosolyodott. A jövendőbelije az utóbbi napokban kizárólag az esküvői előkészületekkel foglalatzkodott, anyja és alkalmazottai határozott segítségével, és állandóan valami újabb csapás érte. Legalábbis úgy tűnt, hogy Linn így élte meg ezeket, Erik viszont a legtöbb esetben apró, megoldható problémákat látott.

És csakugyan.

– A menyasszonyi ruha – bökte ki most Linn. – Nem fogják kiszállítani.

Erik összevonta a szemöldökét, mert ezúttal teljesen meg tudta érteni Linn idegességét. Linn a leendő menyasszony, és az esküvői ruha a ceremónia elengedhetetlen kelléke.

– Határozottan abban állapotunk meg, hogy a ruhát ma kihozzák.

– Igen, tudom – kiáltotta Linn tehetetlen dühvel –, de nem találnak olyan futárt, aki még ma ki tudja szállítani a ruhát!

Nincs futár? Egy olyan városban, mint Örebro? Egy pillanatig arra gondolt, hogy maga hajt el érte, de túl sokáig tartott volna, különösen péntek délben Norrtäljéből kifelé, amikor mindenki a környéken lévő víkendházak felé tart. Gyorsan – nem is beszélve arról, hogy a partihoz is időben legyen – nem ért volna vissza.

Szent ég, miért épp Örebroban kellett Linn-nek megtalálnia a menyasszonyi ruháját? Hirtelen eszébe jutott valami. És mindjárt a Lara repterén látott ismeretlen nő képe jelent meg a szeme előtt – épp egy telefonbeszélgetés közben azzal a nővel, akit holnap el kell vennie.

– Ne izgasd fel magad – győzködte jegyesét csitítva. – Mindent elintézek. Még ma megkapod a menyasszonyi ruhát. Ígérem!

Linn valóban megnyugodott, amikor Erik elmesélte neki az ötletet Lara hidrolánjával, és végül letette a telefont.

Erik Lara számát kereste a névjegyzékében. A nő már sokszor vállalt neki kisebb megbízatásokat, hébe-hóba még ügyfeleket is szállított hozzá, de ez lenne a legfontosabb feladat, amit valaha rábízott.

– Erik Torberg vagyok – mondta, mikor Lara rögtön a második kicsöngés után felvette.

Ki volt az a nő, akit egy félórával ezelőtt veled láttam? Egy utas? Hová valósi? Hogy hívják...?

– Erik...? Ott vagy még? – ért Lara hangja a fülébe.

Erik zavartan felnevetett. Még jó, hogy ezekből a kérdésekből egyiket sem mondta ki hangosan, amelyek a másodperc törtrésze alatt száguldottak végig a fején!

– Bocsánat! – mentegetőzött. – Igen, még itt vagyok. Van itt egy kis vészhelyzet, és bízom benne, hogy tudsz nekem segíteni. – Erik ecsetelte a problémát, és Lara megígérte neki, gondoskodik róla, hogy Linn délután megkapja a menyasszonyi ruháját. Erik megköszönte, és megkönnyebbülten tette le a telefont. Ahogy befejezte a beszélgetést, meglátta Nils vigyorgó arcát.

– Látom – mondta Nils –, mindent kézben tartasz.

– Persze – válaszolta Erik. *Ha tudnád* – gondolta. Amit egyáltalán nem tartott kézben, az a pillanatnyi érzelmi állapota volt. Örületes volt, hogy egy ismeretlen látványát voltaképpen nem tudta kitörölni a gondolataiból. Minél inkább próbálta, annál erősebben vágyott rá, hogy viszontlássa.

Linn leroskadt a székek egyikére, amelyeket a számtalan asztallal együtt a hatalmas parkban helyeztek el, és leverten meredt maga elé.

– Legszívesebben lemondanám az egész esküvőt. Ez csak rossz előjel lehet, hogy nem vállalják a menyasszonyi ruha kiszállítását!

Edda, az édesanyja, aki épp az egyik asztalt terítette, megtorpant, és ijedten vizsgálgatta a lányát.

– Mióta vagy ilyen babonás? – kérdezte. – A legjobb házasságok azok, amelyek katasztrófával kezdődnek – jövendölte. – Még az unokáidnak is erről fogsz mesélni.

Linn mérgesen nézett az anyjára.

– Nincs ruhám – mondta minden szót hangsúlyozva.

Edda egyenesre simította a terítőt.

– Erik azért gondoskodni fog róla, hogy ne meztelenül állj az oltár elé – mondta könnyedén.

– Remélhetőleg! – felelte Linn fojtottan. Maga sem tudta, miért volt még mindig ennyire rossz hangulatban. Valójában már a menyasszonyiruha-üzletből érkező hívás előtt

sem érezte magát valami vidámnak, és a hír, hogy nem tudják a ruhát idejében kiszállítani, csak rátett erre egy lapáttal.

Egy menyasszonynak nem kellene egész másképp éreznie magát? Emelkedett hangulatban kéne lennie, hiszen másnap örökre egybekel azzal a férfival, akit szeret, és aki viszontszereti őt?

Igen, szerette Eriket. A férfi mindig ott állt mellette a legnehezebb időkben – jöllehet Erik akkoriban maga is rossz állapotban volt, és a veszteség, amit a szülei halála miatt elszenvedett, még sokkal súlyosabb volt, mint az, ami vele történt. Linn félig-meddig át tudta érezni, amit Erik akkor átélt. Noha az édesanyja élt, és szerencsére a legjobb egészségnek örvendett, az apja néhány évvel korábban egy hosszú és súlyos betegségben meghalt. Az akkoriban még tizenéves Linn számára nyomasztó időszak volt ez. Az édesanyja szeretettel ápolta az apját az utolsó pillanatig, és bármilyen fájdalmas is volt apja távozása, mindenki számára, akik közel álltak hozzá, megváltást jelentett.

Linn sokat töprengett arról, hogy mi a rosszabb: a lassú halál, vagy a gyors, hirtelen vég, ami Erik szüleivel történt... Vidáman és jókedvűen indultak egy születésnap ünnepségre – és soha nem tértek vissza. Egy teherautó-sofőr elnézett egy stoptáblát, és frontálisan belerohant a személygépkocsiba. Anita és Björn Torberg a helyszínen meghaltak, ezt erősítette meg Eriknek a rendőrség.

Linnt még mindig kirázta a hideg ezektől a borzalmas emlékektől. Három nappal később lezajlott a temetés, de addigra Lars már elment. Senki nem tudta, hová vagy miért tűnt el egyetlen szó nélkül, de többen azt gyanították, hogy nem tudott megbirkózni a szülei halálával.

Azóta Linn nem hallott róla. Néha úgy tűnt, mintha Lars soha nem is létezett volna. Olyankor nem volt több, mint egy távoli emlék. És a következő pillanatban újra minden egész közelinek tűnt, mintha csak tegnap történt volna. Erik az utóbbi években néha kapott egy-egy képeslapot Larstól. Nagyon rendszertelen és meglehetősen hosszú időközönként. Mindig más országból, más földrészről. Hát élt. Mégiscsak.

Linn összerezdült, ahogy az anyja a kezére tette a kezét, azután leült mellé.

– Álomszép menyasszony leszel – mondta szeretetteljesen.

Linnt rögtön büntudat fogta el a gondolatai miatt. Hálás volt anyjának az együttérzés miatt, és nagyon remélte, hogy Edda nem sejtí, hová tévedtek épp a gondolatai.

– Csodálatos esküvő lesz – folytatta Edda magabiztosan.

– Éppolyan, amelyet mindig is kívántál magadnak.

Igen, erről álmodott. Már évekkel ezelőtt. Akkoriban pontosan tudta, milyen lesz majd az esküvője. Hogy milyen ruhát és cipőt akar viselni, milyen ételt szolgálnak majd fel, mindent látott maga előtt. Mint ahogy az egész további életét is eltervezte. Most pedig mindezek megtörténtek egy kis késéssel, és még ha úgy zajlott is, ahogy megálmodta, mégis teljesen más volt. Mivel ő már megváltozott, és mivel Erik és nem...

– Minden rendben lesz, kedvesem – szakította félbe gondolatait az anyja. – Erikkal nagyon boldog leszel.

– Igen! – bólintott Linn eltökélten. Pontosán ezt akarta hallani. – Az leszek!

Megérdemelték. Mindketten, ő is és Erik is, hogy boldogok legyenek.

Az esze sugallta a bizakodást, de az érzése nem követte. Kinyitotta a száját, de rögtön be is csukta. Nem tudott beszélni róla. Senkivel, legkevésbé az anyjával. Edda nem értene meg őt. Mély tehetetlenséget érzett, mégis mosolyt kényszerített magára.

Edda szelíden megsimította az arcát, mielőtt határozottan felállt, és megigazította a terítőt.

– Most viszont igyekeznünk kell. Még rengeteg dolgunk van.

Linn összerándult, aztán ő is felállt. Az anyjának igaza volt, még temérdek dolguk volt. Ma este lesz a vendégköszöntő parti, holnap pedig az esküvő. Néhány vendég már meg is érkezett, és megszállt a szomszédos telken lévő vendégházban. Általában turistáknak adták ki a szobákat nyáron, de ebben az évben, az esküvő miatt Erik nem fogadott foglalást.

Linn elgondolkodva nézte a látványt maga körül. A kék égen ragyogott a nap, az asztalok a pázsiton, amely szelíden a víz felé lejtett, olyannak tűntek, mint fehér pihék a zöld terület közepén. Színes lampionok lógtak a fákról mindennütt, sőt még egy fa táncparkettet is felállítottak. Pontosan úgy, ahogy mindig is elképzelte. De akkor miért érezte magát mégis annyira kedvetlennek? Egészen úgy, mintha itt nem az esküvője előkészítése folyna, mintha csak néző lenne egy olyan darabban, amelyben a rendező benne hagyott egy szembeszökő hibát.

– Linn? – hallotta anyja gyanakvó hangját maga mellett. *Szedd már össze magad!* – utasította rendre magát Linn.

– Jövök már – mondta erőtlenül.

– Tehát egy másodpercig sem tétováztál, hogy szerezz valakit helyettem a gépre.

Lara, aki a kertben a kis fehér asztalnál épp újságot olvasott, hirtelen megfordult, ahogy a mögötte lévő bosszús hangot meghallotta. Felsőhajtott. Magnus az. Nyilvánvalóan látta, hogy Hellen épp elrepült a géppel, amelyet előtte ő vezetett.

– Mit akarsz, Magnus? – kérdezte Lara hidegen.

A férfi egy lépéssel közelebb jött, és a harag eltűnt az arcáról.

– *Téged* akarlak, Lara. Mindig csak téged akartalak.

Lara érezte, ahogy összeszorul a torka, de uralkodott magán. Nem adja ki magát azzal, hogy előtte sír.

– Akkor tehát csak megfeledekeztél arról, hogy otthon van egy feleséged, amikor azzal a fekete hajú cafkával ágyba bújtál – védekezett Lara maró gúnnyal.

Magnus tehetetlen mozdulattal emelte fel a kezét.

– Szent ég, Lara, az egy baklövés volt és...

– Egy a sokból – vágott keserűen a szavába Lara. – Menj most, kérlek. Egyszerűen nem tudlak elviselni ebben a pillanatban.

– Az ördögbe is, Lara! – Magnusról lehullott az esdeklő álarca. Helyette leplezetlen düh jelent meg az arcán. – Most mit kellene tennem? Kidobsz engem, nincs munkám, nincs otthonom, és nincs több pénzem. Fogalmam sincs, hogy folytassam tovább!

Lara még el sem csodálkozott azon, hogy ebben a pillanatban semmi mást nem érzett, csak elégtételt. A férfi annyi fájdalmat okozott neki azzal, hogy folyamatosan megcsalta, és ő olyan sokat sírt az elmúlt hetekben. Magnus egyszerűen képtelen volt hűséges lenni. És most mégis itt állt előtte, és a szánalmára vágyott.

– Teljesen mindegy nekem, hogy folytatod tovább – mondta Lara lekezelően. – Most az egyszer kizárólag magammal törődöm.

A férfi összehúzta a szemét.

– És mi lesz a repüléssel? Nem tudsz engem csak úgy egyszerűen helyettesíteni egy másik pilótával.

– Egy *női* pilótával – javította ki Lara. – Hiszen látod, hogy tudlak.

A férfi közelebb lépett, amíg egész szorosan előtte nem állt. Lara magas volt, majdnem olyan magas, mint ő, így egyenesen a férfi szemébe tudott nézni.

– Ezt nem tűröm el – mondta a férfi vészjósló nyugalommal.

Csakugyan elhitette magával, hogy vissza tudja szerezni Larát azzal, ha megfélemlíti? Lara érezte, ahogy heves harag támad benne, de sikerült nyugalmat erőltetnie magára. Egy lépést sem hátrált.

– Tehát? Mit akarsz akkor tenni? – kérdezte a lány kihívóan.

Végül a férfi volt, aki először elfordította a tekintetét, és egy lépést hátrált. Fenyegetően felemelte a mutatóujját.

– Majd meglátod – ismételte vészjóslóan. – Ezt nem engedem.

Megfordult és elment. Lara nézett utána, érezte a fájdalmat, amely még mindig kínozza. Túlságosan szerette ezt a férfit ahhoz, hogy a távozását közömbösen fogadja. A fenyegetését sem vette komolyan. Mindazok ellenére, amiket vele tett, Magnus nem volt erőszakos. Egyszerűen csak kétségbeesett, de nem azért, mert *őt* veszítette el, hanem mert a munkáját. Szerette a repülést, csakúgy, mint a nő, hozzá pedig a kellemes életet az oldalán és a kényelmet, amelyet Lara nyújtott neki. A változatosságról az életében pedig maga gondoskodott. Ostoba módon Lara házában, egy olyan időpontban, amikor azt feltételezte, hogy a nő valamilyen módon Uppsalában van...

Lara megrázta a fejét, igyekezett elűzni a képeket, de ez nem ment olyan egyszerűen. Szüntelenül látta a jelenetet maga előtt. Ahogy jött hazafelé, tele örömmel, bár épp egy jól fizető megbízatás úszott el. Mindent megvásárolt kettőjüknek egy romantikus vacsorához, hozzá pedig francia pezsgőt. Két éve pont azon a napon házasodtak össze Magnusszal. Ez volt az ok, hogy azt a napot megünnepeljék.

Belépett a házba, hallotta a neszeket a hálósobából, és amikor belökte az ajtót, látta ott heverni a férfit egy másik nővel az ágyban. A közös ágyukban, amelyet ő a szerelmük és szenvedélyük emlékeivel kapcsolt össze.

Lara elejtette a pezsgősüveget, ami széttört a padlón, mire az ágyban azok ketten rémülten szétrebbentek.

Magnus őszintén megrémült, a sötét hajú nő ajka viszont gúnyos mosolyra húzódott.

– Ki innen! – ordította Lara. – Mind a ketten kifelé!

A sötét hajú nő a legnagyobb lelki nyugalommal szállt ki az ágyból, és elkezdett öltözködni, mialatt Magnus Larát győzködtte. Lara hallotta, hogy beszél, de nem fogta fel a szavakat, és máig nem tudta, hogy mit is mondott tulajdonképpen.

Mindegy volt neki akkor is, most is.

Nem először történt meg, hogy a férfi megcsalta, de akkor kapta rajta őt először, és ez végérvényesen meghatározta a kapcsolatuk végét. Minél előbb megérti ezt, annál gyorsabban szüntetheti meg a fájdalmat.